

15. s. e. trin 2014, høst og Fyld Kirken

Lige nu, lige her

I skal være med i et lille eksperiment i dag – I skal nemlig af al kraft forsøge lige nu, at glemme fortid og fremtid. I kan alligevel intet gøre ved hverken det ene eller det andet lige nu.

Så I skal simpelthen prøve at lade være med at tænke på alt det du fortrød, du gjorde i går. La vær med at sidde og tænke på, at du skulle ha ladet være med at spise det stykke kage - eller at du kom til at snakke surt til din kone eller dine børn. Prøv også om du kan la være med at tænke på, hvad du skal i morgen – eller på hvad du skal hjem og lave til aftensmad. Forsøg af al kraft at være tilstede lige nu, lige her i Jerslev kirke i et fællesskab af varme og levende ord. Giv dig selv lov til at holde lidt fri fra bekymringerne, - bare den næste times tid.....Så vil jeg også forsøge at lade være med at bekymre mig om den stak arbejde, der ligger derhjemme på kontoret, - og forsøge at lade være med at fortryde, at jeg spiste alle de

pommes frites i går, som var usunde for mig – eller at jeg glemte at spille kort med mine børn, som jeg havde lovet.....

Køleskabsteksten

For: Når man fortryder fortiden eller frygter fremtiden mister man det liv, der er nu. Sådan står der hjemme på vores køleskab – en linje til eftertanke klippet ud af en avis. En daglig påmindelse til store og små, når man lidt søvngængeragtigt rækker ind efter mælkekartonen og leverpostejten.

Og på sin vis lyder det jo vældig godt og rigtigt, - noget vi alle nok kan blive enige om at efterstræbe, - det med hverken at frygte fremtiden eller fortryde fortiden, - men det er sandelig ikke *nemt*. For vi gør jo begge dele gang på gang.

Jeg tror ikke, der er en eneste her i dag, der ikke af og til hjemsøges af tanker om noget, man gjorde i fortiden, - og som man fortryder noget så bitterligt. Måske noget man skammer sig over, - noget man ville ønske aldrig var

sket. Noget der måske sårede andre mennesker, - eller som måske fik uheldige konsekvenser for ens liv.

På samme måde tror jeg heller ikke, der er en eneste af jer, der ikke ind i mellem – eller måske hele tiden – frygter fremtiden. Der er jo simpelthen så meget man kan være bange for, - så meget der kan ske. Så mange uventede begivenheder, der på et split-sekund kan ændre livet for altid – og måske lægge det øde. Så mange bekymringer for fremtiden.

Meget aktuelt for denne høst-søndag vil jeg da tro mange landmænd har bekymret sig om, om nu høsten nåede i hus inden regnen? Om nu høsten gav underskud eller overskud....

Uopfyldte bekymringer

"jeg har i mit liv haft mange bekymringer, men det er kun de færreste af dem, der er blevet til noget". Sådan udtalte forfatteren Mark Twain engang.

Og det er jo nok sådan, det er for mange af os – vi bekymrer os for helt vildt mange ting, - ting vi måske burde la ligge.

Jeg er i hvert fald sådan et utrolig bekymret menneske – jeg bekymrer mig som en vanvittig for mine omgivelser og min familie, mine børn og mig selv.

Det kan faktisk blive en anelse komisk ind imellem – men det er faktisk ikke sjovt at være sådan et overbekymret menneske.

Fx den anden dag, da jeg hentede Valdemar i skolen, og han cyklede lidt i forvejen – så løb jeg efter ham og råbte, at han skulle stoppe ved vejen. Det vidste han jo udmærket godt, - han havde gjort det masser af gange.

Og han vendte sig om mod mig og sagde:

”Mor, nogen gange passer du altså *alt* for godt på mig.”

Og jeg ved det jo godt, - men jeg bekymrer mig alligevel, når min store datter skal til Fancy Fredag, når min mellemste datter får ondt i halsen, når min mand er ude og køre, og jeg hører ambulancen. Altid i sidste ende

bekymringer for døden. Bekymringen for at miste i utide, som vi alle kender.

Og så i den anden ende af livet, kan bekymringerne være ganske modsat. For jeg har en gammel bedstefar på 91 år, for hvem døden ville være kærkommen. Her går bekymringen på, om han ikke kunne få lov at dø, når nu livet for ham, er blevet for meget.

Der er sandelig nok at bekymre sig om, - og det er ikke nemt at være et bekymret menneske.

Men jeg tror ikke kun, det er mig, der har det sådan. I kender det garanteret alle sammen i større eller mindre grad. Hver alder, hver sin bekymring tror jeg.

I børn og unge mennesker bekymrer jer sikkert om skolen, lektierne, vennerne, kæresten, festerne. Og os der ikke er unge mere, - men heller ikke gamle endnu – vi bekymrer os for familien, økonomien, tiden, jobbet.

Og alderdommen har også sine bekymringer om slægten, der skal klare sig uden mig, - om kroppens forfald, ensomhed og død.

Martha og Maria

Intet menneske kan sige sig fri for bekymringer.

Derfor er det altså også temmelig provokerende, at Jesus i dag, - hvor han besøger søstre Martha og Maria, - siger til Martha, at hun bekymrer sig om alt muligt, der ikke er nødvendigt.

Selvom de er søstre, Martha og Maria - så er de samtidig vidt forskellige.

Maria, - en smådoven drømmer - sætter sig ved Jesu fødder for at lytte til ham - Martha derimod suser rundt i huset. Hun er nemlig en af de travle, effektive kvinder, der kan få meget til side i en håndvending. Og netop i dag, hvor Jesus og hans venner kommer på besøg, - så er alt er toptrimmet i det lille hjem i Bethania. HTH ildstedet er finpudset, - bordet er dækket med hvid dug og kongeligt porcelæn. Menuen består af mange smagfulde retter tilberedt helt fra bunden. De udsøgte lagrede vine er dekanteret og hældt på krystalkarafler. Blomsterne er sirligt bundet, - gardinerne renvaskede og velduftende. Alt er parat.

Men inde huset er stemningen alt andet end finpudset og velduftende - tværtimod er den anspændt og tæt på kogepunktet – Martha tramper demonstrativt frem og tilbage på gulvet og skramler med pottes og pander, - mens Maria sidder på sin flade og lytter betaget til hvert ord, der udgår af Jesu mund.

Begge søstre, - som jeg tror var lidt små-forelskede i Jesus, - de konkurrerer om hans gunst på hver deres måde.....Og til sidst bliver det altså for meget for Martha: "Herre er du ligeglad med, at min søster lader mig gøre arbejdet alene? Sig dog til hende at hun skal hjælpe til." – og Jesus svarer: "Kære Martha, du bekymrer dig om alt muligt. Men der er kun en ting, der er nødvendig. Maria har valgt det rigtige, og det må du ikke tage fra hende".

Vi får ikke rigtig noget at vide om Marthas reaktion. Den kan vi kun gætte os til.....Sætter hun sig og lytter til Jesus sammen med Maria, - eller går hun bandende og smækker med døren i edderspændt raseri? Vi ved det ikke.

Men vi ved at ordene om ikke at bekymre sig også er til alle os, der ligner Martha.

Og samtidig kan vi indvende, at bekymringer altså også er livsnødvendige.

Nødvendige bekymringer

For det kan da godt være mange af os bekymrer os for meget, - og måske også unødigt. Men der er jo også ting, som vi skal bekymre os om. Vi er jo ansvarlige mennesker.

Vi skal bekymre os om og sørge for det og for dem, som er omkring os.

Vi skal passe vores arbejde og vores skole og passe på vore medmennesker: vores familie, venner og bekendte, kolleger - og hvem vi nu møder på vores vej.

Hvis ikke landmanden eksempelvis bekymrede sig ansvarsfuldt om sin høst og sin afgrøde, - så ville hylderne i supermarkedet hurtigt blive tomme...

Så det er altså også noget fint at bekymre sig, - det er noget af det, der adskiller os fra andre væsner på jorden. Vi er mennesker – og vi bekymrer os. Det er et menneskeligt træk.

Og så er det samtidig noget, der fuldstændig kan tage magten fra os. Hvis vi udelukkende fortryder fortiden eller frygter fremtiden, - så lever vi jo aldrig i det liv, der er nu. Og det er den ting, der virkelig er nødvendig.

Engang i mellem skal vi nemlig sætte os på vores flade og bare ta imod det øjeblik, der er lige nu, lige her.

Nogen gange skal vi forsøge at overlade lidt til Gud. For langt de fleste bekymringer, kan vi alligevel intet gøre ved.

Og så må vi stole på, at Gud giver os det nødvendige.

Også selvom det måske er uventet og overraskende.

Et godt eksempel på dette får I lige en lille historie om her til sidst, - nu både i anledning af høst og al den snak om bekymringer.

Vi skal nemlig helt tilbage til kort tid efter Skabelsen, hvor selveste Gud bekymrede sig for Eva.

Kvinde til kvinde

Eva tullede rundt i Paradisets idyl, - men noget var begyndt at gå hende på. At bekymre hende.

- Kære Gud, sagde hun, jeg kan godt se, at der er smukt her i Paradiset. Dyrene er søde ved hinanden, og slangen er nuttet, - men jeg keder mig, og jeg er træt af at skulle spise alle de æbler. Jeg ved, det er godt for min intelligens, men æblemost, æblemos og æblekage morgen middag og aften, det er bare for meget!

- Hm, sagde Gud, - Jeg bliver nok nødt til at skabe en mand til dig.

- En mand, hvad er det for noget? spurgte Eva.

- En mand er en simpel skabning. Han er større og stærkere end dig, - han er vild med jagt, krig og slagsmål - og synes, det er utrolig sjovt at sparke til en bold. Han lyver, praler og overdriver. Han snorker om natten og ser dum ud, når han vågner. Han har aldrig spist af Kundskabens Træ og er ikke nær så kvik som dig. Han roder sig konstant ind i vanskeligheder, som du må redde ham ud af. Til gengæld vil jeg skabe ham, så han er

anatomisk perfekt til at opfylde alle dine behov. Tro mig, du vil aldrig komme til at kede dig igen!

- Nåh, det må vi så håbe på, svarede Eva - ikke helt overbevist.

- Lige en sidste ting, sagde Gud. - Han er utrolig stolt og forfængelig. Vi bliver nødt til at bilde ham ind, at han blev skabt først. Det må så forblive vores lille hemmelighed, - du ved, sådan *kvinde til kvinde*.

Ja bare lige et lille eksempel på, at Gud altså ved, hvad vi har brug for. Han bekymrer sig om vores behov.

Og så er der nemlig en ting, vi ikke behøver bekymre os om – og det er Guds kærlighed til os.

Ligegyldig hvad vi har gjort af dumme ting i fortiden, som vi fortryder – ligegyldig hvor meget vi bekymrer os om fremtiden – så elsker Gud os alligevel lige nu, lige her.

Ligegyldig hvad der sker.

Det behøver vi ikke bekymre os om.

Amen.